

Arrest

nr. 279 718 van 28 oktober 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SAEYVOET
Kasteelpleinstraat 79
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kaapverdische nationaliteit te zijn, op 18 juli 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 juni 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 juli 2022 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 6 september 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 15 september 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij heeft de Kaapverdische nationaliteit en is op X gehuwd met de Belgische S. D. Op 24 mei 2019 werd hun dochtertje, A. C. R., geboren.

Sedert 9 juni 2021 is er geen gezamenlijke vestiging meer tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon.

Op 30 juli 2021 is de verzoekende partij verzocht om haar individuele situatie toe te lichten, dit schrijven is haar per aangetekende zending overgemaakt op 11 september 2021.

Op 11 januari 2022 is het verblijfsrecht van de verzoekende partij beëindigd als familielid van een Unieburger (bijlage 21).

Op 10 juni 2022 beslist de gemachtigde tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is thans de bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

“De heer

Naam: G. R.

Voornaam: N.

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: Santo Antao,

Nationaliteit: Kaapverdië

ALIAS: R., N. G., geboren te Paul op X, van Kaapverdische nationaliteit.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naartoe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, 2° van de wet: betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de bij de wet bepaalde termijn.

Op 11.01.2022 werd het verblijfsrecht van betrokkene als familielid van een burger van de Unie beëindigd (bijlage 21). Deze beslissing werd op 13.01.2022 aangetekend naar betrokkene verzonden. Betrokkene heeft tegen deze beslissing geen annulatieberoep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zij is bijgevolg definitief. Betrokkene bevindt zich thans illegaal in het Rijk.

Bij deze beslissing werd wel degelijk artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980 in overweging genomen: Uit het administratief dossier blijkt niet dat er in hoofde van betrokkene enig medisch bezwaar zou zijn dat zich zou verzetten tegen het nemen van deze beslissing.

Betrokkene is de vader van een minderjarig Belgisch kind R., A. C. (X).

Nergens uit het dossier blijkt echter dat betrokkene thans een bewaringsrecht over of omgangsrecht met het kind geniet. De administratie beschikt niet over gegevens waaruit blijkt dat betrokkene er, sedert zijn vertrek bij de referentiepersoon, minstens een affectieve band met het kind op nahoudt. Er kan dan ook redelijkerwijze worden aangenomen dat deze beslissing evenmin een inbreuk vormt op het hoger belang van betrokkenes minderjarig kind, nu betrokkene in het leven van zijn kind geen rol van betekenis lijkt te spelen.

Wat betrokkenes gezins- en familiale situatie betreft dient vastgesteld te worden dat hij sedert 09.06.2021 als alleenstaande staat ingeschreven. Voor zover geweten heeft hij geen andere gezinsleden en is er evenmin sprake van een nieuwe relatie.

Betrokkene kan zich niet beroepen op enig ander verblijfsrecht, een bevel om het grondgebied te verlaten is bijgevolg het enige alternatief.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat als een enig middel kan worden aangemerkt voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 74/13 en 74/14 van wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 punt 7 van richtlijn 2008/115/EG, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht, van het legaliteitsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

“De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat beroepen in te stellen waarover zij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of- zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954).

De overheid moet bij het bepalen van het bevel om het grondgebied te verlaten een evenredigheidstoets in acht nemen. Dit betekent dus dat het opleggen van een bevel moet worden bepaald aan de hand van de relevante omstandigheden van het voorliggend geval.

Verweerster dient niet enkel te verwijzen naar het feit dat verzoeker het land zou moeten verlaten omdat hij niet meer in het bezit is van een geldig paspoort of visum, doch dient alle andere relevante stukken inzake de integratie/gezinsleven/medische gegevens van verzoeker op te vragen en hieruit precieze en concrete elementen te puren inzake het de gezinssituatie en het persoonlijk gedrag van verzoeker.

Verzoeker is immers sinds 27.04.2018 gehuwd met Mevrouw S. D., met wie hij een gemeenschappelijke minderjarige dochter heeft, A. C. R., geboren op 24.05.2019 te Antwerpen.

Niettegenstaande thans een echtscheidingsprocedure werd ingeleid en lopende is voor de AF8 Kamer van de Rechtbank van Eerste Aanleg Antwerpen, Afdeling Antwerpen (Familierechtbank), is verzoeker overeenkomstig de Belgische nationale registers nog steeds gehuwd en niet alleenstaande sinds 19.06.2021. zoals verweerster beweert. Dit gegeven kon verweerster wel degelijk vaststellen bij de opzoeking in het rijksregister. (Stuk 2)

[...]

Verweerster stelt verder volledig ren onrechte dat verzoeker geen affectieve band zou hebben met zijn dochter A. en geen betekening lijkt te spelen in haar leven.

Verzoeker en Mevrouw S. D. zijn in het kader van de procedure tot echtscheiding en voorlopige maatregelen overeengekomen dat zij het ouderlijk gezag samen uitoefenen.

Verder werd nog overeengekomen dat A. bij verzoeker verblijft tijdens de pare weken vanaf zaterdag 13u00 tot zondag 19u00, alsook tijdens de pare weken op dinsdag en donderdag na school tot 19u00. (Stuk 5)

Door verzoeker wordt tevens een onderhoudsbijdrage ten bedrage van 150,00 EUR / maand betaald. (Stuk 6) Ook reeds voor het akkoord tussen partijen in de lopende procedure, betaalde verzoeker vrijwillige bijdragen voor A.

Stukken 6 en 7 van de bijgevoegde stukkenbundel tonen alleszins het tegendeel aan van wat verweerster foutief heeft opgeworpen in de bestreden beslissing.

Verzoeker huurt een appartement op de 1e verdieping gelegen te 2100 Deurne, (...). Dit appartement omvat twee slaapkamers, zodat A., wanneer ze bij verzoeker verblijft, een eigen slaapkamer heeft.

Kortom houdt verweerster aldus absoluut geen rekening met het recht op een gezinsleven van verzoeker met zijn minderjarige dochter zoals voorzien in artikel 8 EVRM.

De motivering van verweerster kan derhalve niet als afdoende worden beschouwd en schendt derhalve de motiveringsplicht om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de burgerlijke

staat van verzoeker, zijnde gehuwd met Mevrouw S. D. (de echtscheiding is op heden nog niet uitgesproken, laat staan officieel overgeschreven in de registers van de Burgerlijke Stand), en gelet op affectieve band met zijn minderjarige dochter A., heeft verweerster geen rekening gehouden met de concrete situatie van verzoeker, wat nochtans af te leiden was uit het rijksregister. Er werd aan verzoeker ook geen vragenlijst voorgelegd waaruit blijkt dat verweerster effectief gepolst heeft naar de levenssituatie van verzoeker en, in het bijzonder, de affectieve band met zijn minderjarige dochter A.

b) Er wordt onvoldoende rekening gehouden door verweerster over de gezinssituatie en integratie houdende de aanvraag

Verzoeker verblijft sinds 2019 in België en voedt samen met Mevrouw S. D. hun minderjarige dochter A. op.

Dat de beslissing van verweerster, gelet op de gezamenlijke opvoeding van A., dan ook niet rechtvaardig is om verzoeker terug te leiden naar zijn land van herkomst.

Dat verzoeker reeds verschillende stappen heeft gezet om zicht te integreren in onze maatschappij.

Zo is verzoeker sinds 24 mei 2021 voor onbepaalde duur voltijds werkzaam als operator productie bij Sapim NV.

Verder volgde verzoeker een inburgeringscursus en lessen Nederlands.

Ook de verschillende schriftelijke getuigenverklaringen van vrienden en kennissen van verzoeker tonen aan dat verzoeker goed geïntegreerd is en bovendien een goede vader is voor zijn dochter A.:

“Van mijn ervaringen mee meneer N. heb ik hem altijd gezien als een vriendelijk persoon een goeie vader een persoon die geniet van het leven” - S. P. S.

“Ik heb tijdens hij m de relatie zat, hem altijd goed zien zorgen voor zijn dochter. Nog steeds breng hij zijn dochter naar ons, om te spelen met mijn kinderen.” J. M. S. D G.

“Ik vind hem een toffe vader en mens die vooral altijd behulpzaam is en zeer vriendelijk en betrouwbaar.” - J. D. C. S.

“Ik ken N. persoonlijk maar ook via mijn werd. Ik ben zijn verantwoordelijke en ook op werk toon hij heel veel respect aan de medewerkers en is altijd positief ingesteld.” - N. B.

“Hoe ik meneer N. heb leren kennen is hij altijd het voorbeeld geweest hoe een man zich hoort voort te doen als hoofd van het gezin en om er altijd voor te zorgen dat er niks ontbreekt en zeker naar het welzijn van zijn dochter A.. Ik zie totaal geen reden waarom dit onderwerp zelfs ter sprake komt terwijl de Heer N. al 1 jaar op zelfstandige basis alleen woont in een appartement van 2 slaapkamers. Wat ten eerste van groot belang is voor zijn dochter. En ook dat hij sinds zijn toekomen in België direct is gaan werken om zijn gezin te onderhouden.” – E. B. S.

“A very good guy, always with a smile on his face, with a good heart and full of dreams and always ready to help others.” - O. D. R. S. R.

De situatie van verzoeker getuigt overduidelijk van buitengewone omstandigheden.

De zorgvuldigheidsplicht daarentegen houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegeven voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad toetst voorts in het kader van zijn

wettigheidtoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel (*sensu lato*) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen, (zie W. VAN GER VEN, *Beginselen van behoorlijk handelen*. R. W. 1982 — 1983, 963.).

Ten eerste verplicht artikel 5 Terugkeerrichtlijn 2008/II5/EG de staten om bij de uitvoering van een verwijderingsmaatregel rekening te houden met de gezins- en familiale situatie, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land van de betrokkene.

Dit artikel heeft rechtstreekse werking en werd onlangs ook omgezet in het Belgisch recht, conform artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Art. 20 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt uitdrukkelijk dat:

“Art. 74/13. Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. ”

Art. 1,6° van de Vreemdelingenwet definieert immers een verwijderingsmaatregel als volgt:

“6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt ”.

Ten tweede, mag er immers geen bevel om het grondgebied te verlaten worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cfr. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948) en het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest). Evenmin mag in dezelfde zin een bevel worden afgegeven in strijd met het gestelde in artikel 74/13 (RvS 17 december 2013, nr. 225.855) en 74/1 7 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt immers, de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt eveneens dat de lidstaten het beginsel van non- refoulement eerbiedigen, dat is omgezet in artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet. De drie te respecteren elementen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vinden eveneens hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind). 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten eveneens gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest een zelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het LYRM.

Het EVRM en het Handvest primeren immers op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderhavige vordering de gegrondheid te onderzoeken van het middel dat gestoeld wordt op een schending van die hogere verdragsbepalingen die zoals hoger geduid impliciet doch zeker vervat liggen in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten, wenst verzoeker op te merken dat in casu geen sprake is van een gebonden bevoegdheid waarbij het bestuur geen enkele appreciatiemarge zou bezitten. De in artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet opgenomen verplichting tot het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten in bepaalde gevallen mag immers niet worden begrepen als een verplichting die op automatische wijze en in alle omstandigheden geldt (RvV 19 december 2013 (AV), nr. 116.003).

Zo mag er geen bevel worden afgegeven dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cl. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

M.a.w. indien de uitgevaardigde bevelen de schending van hogere rechtsnormen /ouden impliceren - wat in casu onstuitbaar het geval is -, verwerende partij volkomen op wettige wijze kan beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven.

Verzoeker heeft er wel degelijk belang bij het aanvechten van dit bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Uit de bijgebrachte documenten van verzoeker blijkt immers dat verzoeker een affectieve band heeft met zijn minderjarige dochter A.

Verwerende partij stelt weliswaar in de beslissing dat verzoeker het grondgebied dient te verlaten, doch zulks zonder een nadere analyse te voeren van de actuele gezinssituatie bestaande in hoofde van verzoeker.

Art. 74/13 spreekt expliciet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, wat in casu duidelijk niet gebeurd is.

Er werd door verweerster onzorgvuldig onderzoek gevoerd naar de concrete situatie van verzoeker en zijn gezin. Er is in casu minstens een duidelijke schending van het algemeen zorgvuldigheidsbeginsel, dit in samenhang met het motiveringsbeginsel. De aangevoerde middelen zijn derhalve ook ernstig en gegrond.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr.144.471).

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat aan bovenvermelde bepalingen werd voldaan. Zo verwijst de bestreden beslissing naar de juridische grondslag met name artikel 7, 2° van de Vreemdelingenwet en geeft ze de feitelijke elementen weer die aan deze beslissing ten grondslag liggen. Zo wordt aangestipt dat het verblijfsrecht van de verzoekende partij werd beëindigd en dat zij thans illegaal op het grondgebied verblijft. Verder wordt ook verwezen naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Er wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij geen medische problemen heeft, dat zij weliswaar een minderjarig kind heeft maar dat er geen bewijzen voorliggen van een affectieve band, van een bewarings- of omgangsrecht, zodat kan aangenomen worden dat zij geen rol speelt in het leven van haar kind. Voorts wordt ook nog aangestipt dat de verzoekende partij als alleenstaande staat ingeschreven en geen andere relatie lijkt te hebben dat zou kunnen duiden op het bestaan van een gezinsleven.

De in het verzoekschrift geuite kritiek toont overigens aan dat zij de motieven kent, zodat *in casu* het voornaamste doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestreden beslissing wordt niet aangetoond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De bestreden beslissing is gebaseerd op artikel 7 eerste 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"Art. 7 Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn

gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd; ”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat er op 11 januari 2022 een einde is gesteld aan het verblijf van de verzoekende partij. De verzoekende partij heeft nagelaten om een beroep tot nietigverklaring in te dienen tegen deze beslissing, zodat deze beslissing inmiddels definitief in het rechtsverkeer aanwezig is en de verzoekende partij aldus niet meer over een verblijfsrecht beschikt. De verzoekende partij kan thans geen middelen meer aanvoeren tegen deze beslissing.

Alvorens die beslissing (bijlage 21) te nemen werd er een schrijven gestuurd naar de verzoekende partij waarbij haar werd gevraagd om haar individuele situatie toe te lichten. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij het aangetekend schrijven van de Stad Antwerpen niet heeft afgehaald.

Opdat een kennisgeving bij een ter post aangetekende brief op geldige wijze geschiedt, is het voldoende dat de postbode zich aan de woning van de belanghebbende heeft aangemeld en, als hij de brief niet persoonlijk aan de belanghebbende of een gemachtigde heeft kunnen overhandigen, in de brievenbus van de belanghebbende een bericht heeft achtergelaten waarin deze ervan verwittigd wordt dat de brief te zijner beschikking is op het postkantoor (RvS 28 januari 2014, nr. 226.239).

De verzoekende partij licht haar individuele situatie pas voor het eerst toe in haar verzoekschrift en brengt tal van bewijzen aan. De verzoekende partij haalt aan dat zij een nieuwe relatie heeft, dat er een omgangsregeling is met haar dochtertje alsook dat zij onderhoudsgeld betaald voor haar dochtertje. Deze stukken en documenten werden voor het eerst voorgelegd nadat de bestreden beslissing werd genomen. De verwerende partij kon geen rekening houden met stukken en documenten die niet ter beschikking waren voor het nemen van de bestreden beslissing. De Raad wijst er evenwel op dat hij in het kader van de annulatiebevoegdheid een wettigheidscontrole doet waarbij hij zich moet plaatsen op het ogenblik dat de gemachtigde de beslissing heeft genomen (beoordeling ex tunc). De Raad vermag zelf geen beoordeling te doen van de aangebrachte stukken.

Het staat de verzoekende partij echter vrij om op basis van zijn documenten een gezinsherenigingsaanvraag met zijn minderjarige dochter in te dienen, waarop de verwerende partij kan oordelen over de documenten.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG. Dit is een bepaling die erop is gericht te waarborgen dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals het gezinsleven vervat in artikel 8 van het EVRM.

Uit de van het administratief dossier, kon afgeleid worden dat de verzoekende partij geen gezinscel vormde met de referentiepersoon en dat zij sinds 9 juni 2021 als alleenstaande was ingeschreven.

De verzoekende partij brengt thans stukken bij waaruit blijkt dat zij een omgangsregeling heeft met haar dochtertje en dat zij alimentatie betaalt voor haar dochtertje. Dit zijn echter elementen dat de verwerende partij niet ter beschikking had voor het nemen van de bestreden beslissing.

Er dient te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van wederkerig bestuursrecht, de burger. De verzoekende partij heeft de verwerende partij op geen enkel moment op de hoogte gebracht van de voormelde stukken niettegenstaande zij uitgenodigd werd om haar persoonlijke situatie toe te lichten. Het kwam aan de verzoekende partij toe om al de nodige stukken neer te leggen zodat de verwerende partij een beoordeling kon maken op basis van de neergelegde stukken. De verzoekende partij toont niet aan dat het voor haar onmogelijk was om de nodige stukken voor het nemen van de bestreden beslissing over te maken aan de verwerende partij.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat het bestuur geen rekening zou hebben gehouden met stukken of gegevens waarvan zij kennis had.

Gelet op voorgaande volstaan de motieven, die steun vinden in het administratief dossier, om de bestreden beslissing te schragen naar recht. Noch een schending van de motiveringsplicht, noch een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel worden aangetoond.

In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 3 punt 7 van richtlijn 2008/115/EG, van artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet van het legaliteitsbeginsel, laat zij na uiteen te zetten waaruit de schending van deze bepalingen bestaat, zodat het middel onontvankelijk is op dit punt.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU